

[Rasmussen (Gylling).]

hvor ogsaa Venstres Synspunkter kan blive taget op til Bedømmelse.

Det er naturligvis et Standpunkt, man kan have: at ville fastholde et bestemt Tal som 22,40 og dermed lade Kronen falde i samme Forhold. Dette Standpunkt har jeg Indtrykket af at det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen har: at uanset hvor Kronen bevæger sig hen nedefter, maa man slavisk følge dette Forhold. Men jeg vægrer mig ved at tro, Venstre vil anlægge en saadan Betragtning; jeg har i hvert Fald mange Steder mødt Uvilje mod denne Opfattelse; jeg skal kun henvise til Udtalelser, man kan høre i disse Dage, hvis man taler med en Række af de Sparekassedere og Bankledere rundt om i Landet, som har den hæderfulde Opgave at forvalte Befolkningens Pengemidler. Og jeg tror, at man ogsaa inden for Venstrekredse i stort Omfang vil møde en bestemt Protest og Modstand mod fortsat, ganske uden Hensyn til, hvor vidt det kan føre, at følge en Politik af denne Art.

Det skulde heller ikke være nødvendigt. Det, som jeg gerne for mit Vedkommende vil slaa fast som det afgørende, er, at man overalt erkender, at det, det i dette Spørgsmaal gælder om, er at naa til et Resultat, der yder Landbruget fuldt Vederlag for den ændrede Sterlingpolitik. Det giver efter min Mening det foreliggende Lovforslag; det tager dette Hensyn. Nu hørte jeg nok for et Øjeblik siden Ordføreren for det kommunistiske Parti udtale, at det var alt for meget, der her blev ydet Landbruget, og at man skulde betydelig længere ned, for at Erstatningen kunde hvile paa et Udregningsgrundlag, som kunde holde. Det skal jeg ikke komme nærmere ind paa, jeg nævner det kun som et Bevis for, at man fra anden Side har en modstridende Opfattelse med Hensyn til Beløbets Størrelse, og at den Udregning, der her har fundet Sted, vel nok saadan nogenlunde er den rigtige, saaledes at det her foreslaaede i det væsentlige kunde være en passende Erstatning, en Erstatning, som Landbruget med Rette har Krav paa i den ændrede Pengesituation, vi i Øjeblikket er inde i.

Det spiller en afgørende Rolle, om man mener med den foreslaaede Ordning at have fremskaffet Betingelserne for, at Produktionen kan vedligeholdes i det Omfang, som er naturligt og rimeligt, og jeg er glad for, at man er gaaet den Vej, at man nu ved dette Forslags Gennemførelse lader de Penge, som kan tilkomme Landbruget, gaa tilbage ad de samme Linier, ad hvilke Levering af

Varerne har fundet Sted. Derved kan man nemlig afvise al Talen om, at denne Lovgivning skulde være en Særlovgivning for enkelte Dele af det samlede Landbrug. Her er det gjort op, klart og tydeligt, at enhver Landmand faar tilbagebetalt det Beløb — faar en Efterbetaling, om man vil —, der kan tilkomme ham i Forhold til den Levering af Landbrugets Eksportartikler, han har været med til.

Jeg synes, der kan være Grund til at protestere imod den Udtalelse om Almisser, som det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen fremsatte. Dette Udtryk vil jeg klart og bestemt protestere imod. Det er en Haan imod det danske Landbrug at bruge en saadan Udtalelse. Det ærede Medlem vil formentlig have det opfattet saadan, at dette Forslag er at betragte som en Haan mod det samlede danske Landbrug. Nej, tværtimod, det er en Haandsrækning af afgørende Betydning i en alvorlig Stund og under yderst vanskelige Forhold for at skaffe Landbruget Vilkaar, som det kan være tjent med. Men det er en Haan imod det danske Landbrug, naar denne Lov om kort Tid er vedtaget og enhver Landbruger derefter naturligvis tager, hvad der retmæssigt tilkommer ham ifølge denne Lov, da herfra at stemple ham som Almissemottager. Man kan med Rette vende Udtrykket imod det ærede Medlem, som har anvendt det heroppefra.

Det ærede Medlem betegnede endvidere den Del af Landbruget, der gik ind for dette Forslag, som en Klat Husmænd. Det ærede Medlem skal være lidt forsigtig, at man ikke skal faa det Indtryk, at det var en hoven Bonde, der betegnede de danske Husmænd paa den Maade. Det er en Udtalelse, som jeg tror det ærede Medlem hellere skulde have undgaaet at fremsætte.

Vi lever jo i en Stund, hvor det nok kan være nødvendigt at tage alvorligt og forsigtigt paa Tingene, og det vilde efter min Mening have tjent det danske Samfund og Landbruget og denne Sag til stor Ære, om man havde kunnet føre en Diskussion paa dette Omraade under lidt andre Synsvinkler end dem, der fra visse Sider er anlagt. Naar, det kan man altsaa ikke, og saa maa man tage Sagen, som den ligger. Jeg gaar imidlertid med Tryghed og Glæde ind for Gennemførelsen af dette Forslag, og jeg vilde blot ønske, at Venstre nu, inden Klokkeren falder i Slag til 12, vilde indfinde sig ved Forhandlingsbordet — der kunde jo være en og anden Ændring af Forslaget, som maaske kunde virke imøde-